

Konfrontace

Když zaslechnete sebe sama, jak si z ničeho nic zpíváte, anebo vaše citoslovce připomínají předení kočky, je to známka nejvyšší kvality. Modrý Mauritius vašeho já kráčí na audienci ke své vlastní vernisáži a v zrcadlech očí kolemjdoucích se blýská údiv anebo podíl na malém štěstí, které je právě mjí. Sny, naplněné tím, že se zabily, aby se uskutečnily, skici a studie „Už a ještě ne“ (Ó, tvůrčí kvase!), překročí hranici váhání... Pak zazní tichá píseň, která rozjasňuje ducha a celý korpus těla.

Kdybychom nahlédli pod obal tělesnosti, spatřili bychom, jak svůj podíl světla dostávají srdce, mozek, plíce... Prostor se rozšiřuje. Je noc a vy vidíte věci jasně a zřetelně. Jen se hřejete v útulně svého Dokonání. To tetelení a předení vaší duše je malý opeřený andílek, sladký jak slovo mandolína... Prostor se rozšířil – i vaše oči se rozšířily po pomyslném atropinu. Jste na konci, či na začátku štěstí? Les volá svojí vůní! Koncentrovaná vůně pryskyřice! Sladkotrpká vůně tlejícího dubového listí! Omamuje vás kadidlem nekonečnosti. Už nejste Josef, Vašek, Jana. Zapomněli jste své bydliště...V žilách tepou cepy radosti ze života. Vy sami jste prototyp žití! Život! Měsíc nad řekou vás volá...

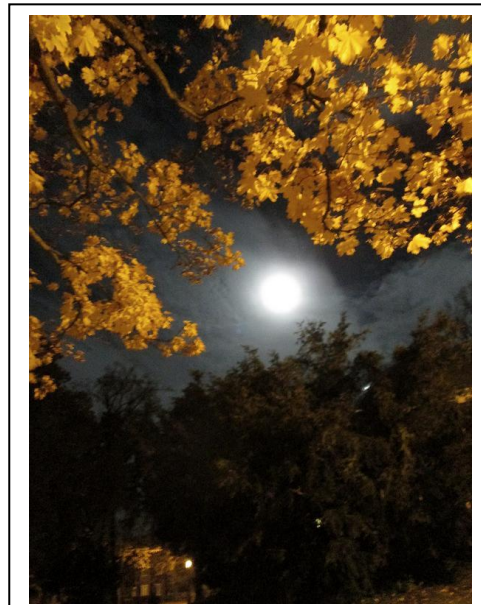

foto – ah-

A najednou je vám smutno... Pocit štěstí mizí a jeho ozvěna zvyšuje vaši bolest. Co se stalo? Proč zmizela písnička bezstarostného dítěte? Kam se podělo tiché kolíbání?

No, bylo to totiž všechno jen pro vás. Jen vy jste totiž chtěli zůstat v tom jiném stavu, na který mají nárok jen ženy, a to ještě dočasně. Prostor se znovu zúžil. Zahlédnete totiž, jak jakýsi divný člověk stojí bez ponožek v listopadovém dešti na ulici a žebrá. Stydíte se, že on se nestydí a proletí vám hlavou ozvěna sladkého pocitu prožitého štěstíčka v lesním kurortu... a začnete se stydět sami před sebou. Co uděláte, je jenom na vás. Koupíte mu ponožky, nebo se otočíte? Nebo ho zastřelíte?

Štěstí, ten prchavý ptáček se usazuje nikoli, kde chce, ale tam, kde chcete jen a jen vy....

František Zima